

Güney Kore’de çektiğim bu fotoğrafın, hayatımdaki yeri aslında bu kareye sığmayacak derecede özel. Umarım, bu fotoğraf karesi ile gerçek duygu ve düşüncelerimin, en azından bir kısmını yansıtabilmişimdir. Öncelikle bu resim öncesinde yaşadıklarımı anlatarak başlamak istiyorum. Eylül ayında yaptığım gezide Güney Kore’ye tek başıma gideceğimi duyan arkadaşlarım, orada sıkılacağımı ve keyifli bir tatil yapamayacağımı, gereksiz bir masraf yapacağımı düşünüyorlardı. Tabi hayatımın en güzel anılarını, dostluğu ve arkadaşlığı bu ülkede yaşayacağımı nereden bilebilirlerdi ki?

Hikayem, Seul’deki 4.günümde Hongdae bölgesinde sohbet ettiğim 2 Güney Koreli arkadaşımın, Bukhansan bölgesini tavsiye etmesi ile başladı. Güney Kore’deki tatil planımda sadece 5.günüm müsaitti. Böylesine güzel bir fikir karşısında, gezi planıma bu bölgeyi de ekledim. Aslında trekking yapmak, hele ki hiç bilmediğim bir ülkede, tek başıma yapmak aklımın ucundan bile geçmezdi. Güney Kore’nin bana kazandırdığı huzur ve güven duygusu ve hiçbir sorun yaşamayacağım düşüncesiyle, en ufak bir endişe duymadan planımı yaptım. Seul Metrosunu 4 günde sürekli kullanarak çözdüğüm için, metro ile oraya kolaylıkla gidebileceğimi düşündüm. Obong Peak’e çıkmak biraz uzun ve yorucu olabileceği için sırt çantamı su ve yiyecek ile takviye etmeyi ihmal etmedim. Çünkü tepeye çıkmak 3 saat kadar sürüyormuş.

Güney Kore’deki 5. günümde Insadong bölgesinde bulunan otelimde kahvaltımı yapıp, hayatımda yaşayacağım en özel tecrübelerden biri için metro istasyonuna giderek, yolculuğuma başladım. Bukhansan bölgesine gitmek için birkaç aktarma yapmak gerekiyordu. Metro istasyonlarında bulunan ücretsiz internet, oldukça işime yarayan bir kolaylıktı. Seul’de her şey öylesine güzel kurgulanmış ki, metrosundan tutun da taksisine kadar her şeye ulaşmak çok kolay. Şehrin her yerinde ücretsiz internet bulunmakta. Sanırım

biri çıkıp da, artık sen Seul'de yaşa, bu da senin işin diyerek bir iş bulsa, büyük ihtimalle geri dönmezdim. 10 Günlük gezim boyunca, belki de seyahat hikayesi yazacak kadar bilgi ve macera birikimi edindiğimi söylesem, abartmış olmam.

Bukhansan yolunda en son aktarmanın direkt Bukhansan bölgesine gidecek olduğu düşüncesiyle son aktarmamı yaptığımda, metro bir hatta durdu. İnternette baktığımda daha Bukhansan bölgesine epey mesafem vardı. Trenden inip birkaç kişiye sormaya çalıştım. Ama ne yazık ki kimse İngilizce bilmiyordu. Derken bir çifti gördüm. Neyse ki onlar İngilizce biliyorlardı. Bukhansan bölgesine gitmek istediğimi, nasıl gidebileceğimi sordum. Onların bana yardımcı olabilmek adına bir oraya, bir buraya sorup, ters istikamete gidecek olan trenlerini neredeyse kaçırarak duruma düşmeleri, kısacası yardım etmek için gösterdikleri çaba beni oldukça etkilemişti. Aslında bu olaydan önce de, yardım konusunda bu harika toplumun çok desteği oldu.

Neyse, Alt tünelden geçerek karşıda bulunan Sungshin Women's University durağından bir aktarma daha yapacağım bilgisini aldıktan sonra, onlara teşekkür ederek trene bindim ve Bukhansan bölgesine gittim. Oraya vardığımda, etrafta bulunan trekking meraklısı insanları da takip ederek, tepeye çıkacağım ağaçlık alana geldim. Buraya kadar aslında her şey çok kolaydı. Burası, yamacında tapınakların bulunduğu oldukça güzel bir bölgeydi. Tabi benim amacım tepeye çıkmak olduğu için, Trekking meraklısı insanları izleyerek yukarı doğru tırmanmaya başladım. İşler en başta benim için çok kolaydı, ama yukarı çıktıkça artık yanımda, önümde ya da arkamda kimse kalmamıştı. Tek başıma tırmanmaya başlamıştım. Aslında tepeye çıkış çok iyi şekilde hazırlanmıştı. Sıkıntı olabilecek yerlere girmeme adına da yanda tabelalar vardı. Ayı ya da yaban domuzu uyarılarını gördükçe, açıkçası epey endişe duymuştum. Hiçbir sıkıntı yaşamadan, yaklaşık 3 saatlik bir tırmanışın ardından tepeye vardım. Fotoğrafta da göreceğiniz üzere bir kayanın üzerinde ilerisinde Seul ve etrafımda da muhteşem bir manzaranın olduğu bu kareyi çekme şansım oldu. Yaklaşık 15-20 dakika bu sahneyi seyrettim. Bir yandan suyum içerken bir yandan da yanımda getirdiğim yiyeceklerimi yedim. En kaliteli restoranlarda bile bulmakta zorlanacağınız bir manzarada akşam yemeğini yemek, benim için ayrı bir tecrübe oldu. En ufak bir çöp bırakmayacak şekilde özen gösterdikten sonra, geri dönüş macerama başladım. Aşağı iniş yolunda havanın da karamaya başlamasıyla birlikte, geri dönüş güzergahımı maalesef kaybetmişim. Kaybetmişim diyorum, çünkü çok ters bir yerden inmişim. Yamaca yakın bir konumda iki tane yaşlı Güney Koreli çifti takip ettim. Sonra bana selam verdiklerinde onlara yolu sordum, ama ne yazık ki İngilizce bilmedikleri için derdimi anlatamadım. Daha sonra Türkiyeliyim dediğimde çok duygulandılar. Anlatabildikleri ölçüde oğullarının da Türkiye'de bulunduğunu ve bizleri çok sevdiklerinden bahsettiler. Ayrıca onları takip ederek indiğim yer, Metro istasyonunun tam tersiymiş. Telefonumdan gitmek istediğim yeri gösterdiğimde, hiç üşenmeden araçları ile beni metro istasyonuna kadar bıraktılar. Sonra da aynı yoldan otelim yolunu tuttum.

Umuyorum ki, bundan sonra her sene, bu güzel insanların ülkesine gideceğim. Her gittiğimde de güzel anılarla ayrılacağım. Hani, oraya gittiğimde eğlenemeyeceğimi düşünen insanlar vardı ya, işte bu fotomu gördükten sonra öylesine kötü duruma düştüler ki, onlardan duyuyorsanız da içten içe hayranlıklarını gözlerinden seziyordum.

Saygılarımla;

Serhat Sebze